

НИКОЛАЙ ГУДАНЕЦ МАЙОРДОМ

Превод от руски: Катя Димитрова, 1982

chitanka.info

— Само да се измъкна веднъж оттук. Ще им покажа аз как се издевателствува над безпомощни старци. Ще разтръбя по целия свят какво направиха с мен. Ще ги дам под съд за оскърбление на личността. Ще има да ми подскачат тия мерзавци. Но как да се измъкна оттук — акълът ми не стига.

Значи така. Малко преди миналата Коледа, точно кога не помня, прислужничката ми поднася закуската и казва:

— Господин Урт, аз ще се омъжа.

Една не се задавих.

— Нима — казвам — се намери такъв будала? Интересно, колко ли диоптъра носи?

— Не е ваша работа — отговаря тази нахалничка, сваля престилката и я окачва в шкафа. — Той има аптека в Дел-Гро и аз се местя при него. Тъй че, моля сметката.

Виждам, няма какво да се прави. Написах й чек и още в същия ден тя замина при своя кандидат. Останах сам-самичък. Както и да е.

На обявата във вестника никой не клъвна. То се знае, че в нашия град да намериш прислуга, е все едно да намериш нефт на Луната. Пък и характерът ми е известен на всички. Наистина една стара вещица се хвана, обиколи цялата къща и просъска, че толкова паркет за цяла година няма да изстърже. Пратих я по дяволите, а аз самият отидох в „Зеленото Прасенце“ да обядвам.

Седя, посръбвам си бира и чета „Търговски седмичник“. И тъкмо тук ми се навря в очите тази триж проклета реклама, с която започна всичко.

„Всичките си грижи смело доверете на фирмата «Харолд и К^о»!

Спокойна старост, уют, здраве и дълголетие ще ви осигури «Харолд и К^о»!“

И така нататък.

Без много да му мисля, заредих мерцедеса и се отправих в Белвил. Намерих филиала на фирмата. Външно изглежда солидно и прилично. Дори абстрактни картинки висяха. Започнаха да съставят договора.

— Как предпочитате — питат, — само обслужване или пълно осигуряване.

— Карайте ангро — отвръщам.

— Значи почистване, хранене, здравеопазване, психологически микроклимат...

— Точно така — казвам, — само че всичко да е най-качествено.

— Това ще ви струва седемдесет хиляди годишно.

— Е, при сегашната инфлация, това не са пари — отговарям.

— Ние сключваме договори за година, три, пет и безсрочно. Как предпочитате?

— Безсрочно ще рече, докато не се гътна ли?

— Точно така. Няма да имате никакви грижи до края на живота си. И при безсрочен договор, отбележете, правим пет процента отстъпка.

Драснах един подпис на хартийката. И с това се разделихме.

След седмица в къщата ми стана същински хаос. Появи се някакъв кучи син с шарена вратовръзка, а с него трима бандити с работни комбинезони. Надомъкнаха сандъци, кабели и всякакви други боклуци, та няма къде да стъпиш. Чукове тракат, бормашины свистят, накратко, сами разбирате, няма живот.

— Присъствието ви съвсем не е необходимо — пропя с меден гласец нехранимайкото с връзката. — Докато монтираме автоматиката, най-добре е да поживеете в хотел.

Какво да се прави, плюх на всичко и запраших в Белвил, да си спомня младините.

Върнах се в уречения срок. Кучият изрод ме посреща на прага.

— Всичко е наред, господин Урт. Вчера завършихме монтажа и проверката.

— За какъв дявол са тия решетки на прозорците? — питам. — Нима хвърлих луди пари, за да доживея старините си зад решетка?

— Тук е най-ценната апаратура — ми отвръща тоя сладур.

Добре. Влизам в къщи и направо ахвам. Всички врати разтворени. Дръжките им отвинтени. Електрическите ключове навсякъде изтръгнати. Телевизорът ми, нов-новеничък, задигнат, а срещу четири стотака поставили вместо него някакъв тъпашки без копчета. И кухнята очистена до шушка. Ни печка, ни хладилник, ни бар, стърчи само един железен сандък, с фасон на автомат за газирана вода.

Прищя ми се веднага да му светна един по ухото на това надуто конте, ама се въздържах.

— Това пък какво е? — казвам. — Хайде, връщайте по-живо всичко, което сте откъмнали. Не обичам такива шеги.

Тук кучият му изтърсак, като се захили, та чак се изчерви от удоволствие, не ти трябва майска роза.

— Всичко е, както сте го поръчали — съобщава. — Пълна автоматизация.

— Ти, синко, не извъртай — казвам, а целият кипя от ярост. — Нищо подобно не съм поръчвал. И няма да позволя с моите пари в собствения ми дом всякаква сбирщина да се гаври с мен. Аз искам да има ред в къщата и да е заредена с провизии, ясно ли е?

— Ама не се вълнувайте, всичко ще ви обясня — подмазва се тая отрепка. — Вратите се отварят и затварят по ваша мислена заповед. И въобще каквото и да си помислите, то ще се изпълнява моментално. А за разтребването и прането не трябва дори и да мислите, те са заложи в програмата. Храна и напитки Майордомът ще поръчва по радиото. Нашият фургон ще спира до черния вход и чрез транспортър продуктите ще се пренасят в склада. Плюс здравеопазване...

— Добре — викам, — стига си разтягал локуми. Покажи ми какво и как се включва.

— Сега аз сам ще включа Майордома — отвърща. — И до края на дните ви той ще изпълнява всички ваши желания.

— Майордома — казвам. — Включвай го в се пръждосвай по дяволите.

Води ме в хола, а там в ъгъла стърчи огромен железен шкаф с инициалите на фирмата.

— Ще можете да разговаряте с него от която и да е стая — обяснява дяволският шмекер. Извади някакъв хитроумен ключ, пхна го отстрани и щракна два пъти.

— Добър ден, господин Урт — се разнася от шкафа. — Щастлив съм да ви служа.

Уж обикновен човешки глас, а пък звучи някак зловещо. Дори малко трепнах. Какво ли да си поръчам, мисля си.

— Хайде, затвори вратата — казвам.

И вратата сама се затвори.

— А сега отвори.

И тя се отваря като едното нищо.

— Виж ти — казвам. — Това се казва номер.

— Господин Урт, аз бързам — ми заявява мошеникът с връзката.
— Имате ли още въпроси към мен?

— Омитай се — казвам, — а ти, Тенеке, затвори вратата след него.

— Щастлив съм да ви служа — отговаря шкафът. — Наричат ме Кю-325.

И тоя непрокопсаник веднага се изпари. Ох, да можех да поговоря с него още веднъж поне! Но чак след това се усетих, че ключът от Тенекето остана у него.

Седнах в креслото и си мисля какво да заповядам. А Тенекето:

— Разрешете да ви дам съвет.

— Дай де?

— Вие сте изморен от пътя. Не желаете ли да вземете приспивателно и да легнете да спите? Чиста пижама има в спалнята, на кревата.

— Виж ти — казвам. — А може пък въобще да не съм уморен, ти откъде знаеш?

— Господин Урт, мой дълг е да се грижа за здравето ви. Аз водя постоянно телепатично наблюдение над вашия организъм и самочувствие. В момента кръвното ви налягане е сто и осемдесет на сто. Моля ви, вземете лекарството и си легнете.

— А какво става с вечерята?

— На път за в къщи вие вечеряхте в „Зеленото Прасенце“ — отговаря Тенекето. — При това имахте неблагоприятното да поемете 350 излишни калории.

Тебе няма да мога да те мина, мисля си.

— Абсолютно вярно — потвърждава. — Нали чета мислите ви.

Ама че Тенеке. Да си призная, дори се разчувствувах от такива грижи.

Вратата се отваря и се появява ей такава една етажерка, колкото мен на ръст и с паешки крачета. В щипците ѝ поднос, на подноса — таблетка чашка сок и салфетка. Всичко както в най-добрите семейства.

Изпих приспивателното и отидох да спя.

— Лека нощ, господин Урт — шепне Тенекето.

— Лека нощ! — казвам машинално. Ей богу, дори е приятно, когато полагат такива грижи за теб. Е, викам си, такава прислуга никъде няма да намеря. С тия мисли заспах.

Събуди ме музика.

— Добро утро, господин Урт — шепне Тенекето. — Ако тази мелодия ви харесва, ще ви будя с нея всяка сутрин.

— Защо, по дяволите — отвърщам. — Още е едва шест часа.

— Именно такъв режим трябва да спазвате Сън от двайсет и два до шест. След това гимнастика...

— Какво-о? — питам. — На стари години да се правя на глупак? Няма да го бъде.

— Господин Урт, мой дълг е да се грижа за здравето ви.

— Плюя на дълга ти. Няма да позволя никой да командува в моя дом. Домъкни ми закуската в леглото. Кафе, яйца с шунка, препечени филийки...

— Веднага.

И се появява Етажерката с подноса.

Гледам — хиляда дяволи! — овесена каша и кефир.

— Това пък какво е? — викам. — Казах пържени яйца и кафе.

— Процентът на холестерина и кръвното ви налягане изключват подобно меню.

Тука вече така започнах да псувам Тенекето, че пушек се вдигна.

— Господин Урт, тези думи са ми непонятни — отвърща то надутото. — Казвам се Кю-325. Може просто Кю.

— Така, иначе или както и да е — викам аз. И теглих един ритник на подноса. Етажерката бързо се измъкна, затова пък допълзя огромна никелирана Костенурка и за миг обра всички парченца. Още не беше успяла да олиже кашата от стената и Етажерката отново домъкна подноса. Гледам — пак овесена каша.

— Господни Урт, не трябва да закусвате нищо друго — казва Тенекето. — Добър апетит.

Ето че загазих, мисля си. Нямахме как, трябваше да я изям. Представете си, без сол.

— Поне да беше я посолито, добиче такова — казвам.

— Напомням ви, че се казвам Кю-325. Вашата денонощна нужда от натриев хлорид е четири пъти по-малко от количеството, което сте свикнали да употребявате. Впрочем именно затова левият ви бърбек е сериозно поразен.

— Добре — казвам. — Върви по дяволите.

— Извинете, не разбирам.

- Чупи се.
- Не разбирам.
- Задави се, махни се, пукни!
- Струва ми се, разбирам.

Станах и тръгнах към банята. Под носа ми вратите сами се разтварят. Чудеса и това си е.

Измих се обръснах се, седнах в креслото и викам:

— Вестник и пура. По-живо.

Довлече се Етажерката с вестника.

— Категорично ви се забранява да пушите — съобщава Тенекето.

— Какво от това — казвам. Ставам и сам тръгвам към камината, където имаше кутия с „Ла Корона“. Само че Етажерката грабна пурите изпод носа ми и ги хвърли на килима. А Костенурката моментално долетя и напъха кутийката в бездъното си гърло.

Леле, как побеснях. Грабнах машата от камината и я запратих по Костенурката. Поне да ѝ стана нещо. Етажерката вдигна машата и я постави в ъгъла.

— Не се вълнувайте, господин Урт — продължава това гадно Тенеке. — И без това кръвното ви налягане е двеста на сто. Седнете и погледайте телевизия.

Включи ми телевизора. Седя, умирам от яд и слушам душеспасително предаване. Някаква постна мутра с очила агитира за постъпване в Доброволната Асоциация за Борба с Прекомерната Употреба на Бира. Слушах, слушах и изведнъж така ми се прииска студена биричка, че не можех и миг още да трая.

Тая мърша моментално изключи телевизора.

— За бира не може и дума да става. И въобще не ви се полага нито грам алкохол. Черният ви дроб е в такова занемарено състояние...

Тогава аз му обясних всичко, което мисля за него и фирмата „Харолд и К^о.“ А Тенекето си бае неговото, моля, не ви разбирам, господин Урт, и точка. Сами разбирате колко е готино да ругаеш виртуозно, когато няма кой да те оцени.

Е, добре. Успокоих се малко и реших да прескоча до Белвил. Мисля си, че тая гувернантка няма как да се потътри след мен в заведението.

— Господин Урт — застана нащрек Тенекето, — вие искате да отидете в Белвил?

— Да — викам. — Защо пък не?

— И там, доколкото разбирам, се каните да се развличате?

— Точно така — казвам. — И това ли не бива?

— Съжалявам, но в такъв случай нямам право да ви пусна да излезете от къщи. Сърцето ви може да не издържи.

Отново грабнах машата от камината. Млатих Тенекето, докато сърцето ми наистина заподскача. Седнах да си отдъхна. Етажерката ми донесе капки за сърце. Изпих ги.

— Ето, това е хубаво — одобри Тенекето — Физическият труд е полезен за вас. Само че напразно искате да подпалите къщата. Това не мога да ви позволя.

Гледам — всички врати затворени. На прозореца — декоративна решетка. Грабвам телефона, а той — изключен. Етажерката застанала в боксьорска поза и омотала дясната си щипка с кърпа.

— За избягване на сериозни травми — обясни Тенекето.

Започнах да вия. Легнах на пода и загризах килима. Етажерката ми донесе таблетки. Погледнах щипците ѝ и току ми се отця да капризнича. Изгълтах цялата тая гадост, наспах се, мъничко се успокоих. А Тенекето се смили и обеща да ми даде довечера чаша безалкохолна бира. Ако бъда послушно детенце, разбира се.

Ето така си живея сега. Правя гимнастика, плюскам овесена каша и тъй нататък.

Ох, само да ми падне в ръчичките този Харолд с всичките му К°...

Само че няма как да се измъкна оттук. А Тенекето ме утешава. При тези условия, казва, и при така установения режим съм щял да изкарам още петнайсет години. А може и повече.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 22/1982 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.